

Spelets pris

1:a pris i klassen för gymnasieelever med svenska som andraspråk av Janda Othman.

Aylan kände marken under sina fötter skaka till när flaskan träffade. Ljudet av krossat glas skar genom musiken, genom skriken, genom hans egna tankar. Det som bara skulle vara en vanlig fest, lite sprit och skitsnack hade plötsligt förvandlats till en mardröm. Där låg Samir, hopkrupen på det kalla golvet, blod rinnande i en långsam ström från hans tinning. Ögonen var stängda. Aylan ville ropa hans namn, men rösten fastnade i halsen, som om något tungt höll honom nere.

Isak stod över honom, andades tungt, fortfarande med glasbitar från flaskan i handen. Blicken var mörk, tom, och han såg inte ens på Aylan. Det var som om han inte riktigt förstod vad han just gjort. Samir hade bara sagt några ord, små ord, men de hade stuckit som knivar. "Ingen bryr sig längre, Isak. Du är inte den du var." Det var allt som krävdes.

"Han skulle ha hållit käften" mumlade Isak, nästan till sig själv. Hans röst var låg, men det fann ett mörkt eko i orden som fick Aylans hjärta att rusa. Rummet, som nyss hade pulserat av skratt och basgång, hade stelnat. Alla stirrade på Samir, som om de väntade på att han skulle resa sig, torka bort blodet och skratta åt allihop. Men han rörde sig inte. Inget ljud. Inget andetag.

"Vad fan gör vi nu, jao?" viskade Hussein, med blicken flackande mellan Samir och dörren, som om han funderade på att bara springa. Flera andra grabbar började mumla, rörde på fötterna, men ingen vågade ta det första steget. Ingen vågade avbryta tystnaden.

Isak vände sig om, och hans ögon mötte Aylan. Det var något i den blicken som fick all luft att lämna Aylans lungor. Det där var inte bara hans bror längre. Det var någon annan, någon farligare, någon som inte längre hade något att förlora. "Ey grabbar, ingen rör sig. Ingen säger något." Isak höjde rösten, tillräckligt för att alla skulle höra. "Vi fixar det här. Han kommer att bli okej. Vi säger till att ingen pratar om det här, fattar ni?" Hans ord var hårda, men Aylan hörde tvivlet bakom dem. Han visste, alla visste, att Samir kanske inte skulle klara sig. Och om han gjorde det...vad skulle han säga?

Aylan stod fastfusen, hjärtat slog i takt med musiken som fortsatte i bakgrunden, som att inget har skett. Kallsvetten rann längs hans nacke, och händerna darrade när han försökte greppa bordet för att hålla sig stadig. Det var som det var han som var bakom det som hände med Samir. Hans värld var på väg att falla sönder. Ett enda slag hade ändrat allt. Och nu var han fast, fast i ett spel där reglerna var enkla: var tyst, var lojal (tjalla inte) och håll bossens rygg (Isak). Men till vilket pris?

Timmarna efter slaget var som en långsam mardröm för Aylan. Samir hade blivit upplockad av två grabbar, och de hade kört honom till någon kille längre ner i orten som kunde "fixa grejer". Ingen vågade åka till sjukhuset. För mycket risk, för många frågor. Istället fick Samir ligga i ett smutsigt vardagsrum med blöta handdukar tryckta mot sitt huvud. Det var allt de kunde göra, och alla visste att det var på gränsen till meningslöst.

Aylan hade suttit vid fönstret hela natten, stirrat ut över de blinkande gatlyktorna och undrat hur hans liv hade hamnat här. Isak hade alltid varit den som bestämde, den som visade vägen. Han hade varit allt för Aylan. Men nu, efter den här kvällen, såg han sin bror i ett annat ljus. Isak hade förändrats, blivit hårdare, mer desperat och varje beslut han tog drog honom längre bort från den han brukade vara.

Aylan började hänga med mer i spelet efter den kvällen då Isak hade bett honom att följa med. "Det är en enkel leverans" hade Isak sagt tidigare på dagen. "Inget tungt, bara ett snabb byte." Men Aylan visste bättre än att tro på sådana löften. Inget var någonsin enkelt. De tog emot en svart plastpåse från en främmande man som Aylan inte kände igen, och överlämnade den sedan till en av killarna i gänget. Påsen var liten, nästan oskyldig utseende men Aylan visste att den var fylld med piller, små vita tabletter som kunde förvandla ett helt kvarter på en natt. Efter att den kvällen blev Aylan en va

gänget och var inne i spelet, han kunde inte säga emot eftersom man skall hålla sig lojal, alltid. Det är så det funkade med spelets regler.

Aylan såg på sin telefon. Tanken att ringa någon, kanske till och med polisen, hade slagit honom flera gånger, men varje gång fastnade fingrarna innan de nådde knapparna. Vad skulle hända om han ringde och bröt "spelets" regler? Han kunde nästan höra Isak säga "Bröder sviker inte varandra. Snitches får det värre." i sitt huvud. Det var ett hot lika mycket som ett löfte. "Men det är ju min bror och som en gång i tiden var min förebild. Det var han jag såg upp till när jag var liten och därför vill jag inte svika honom." tänkte Aylan.

Isak hade varit borta hela natten, troligen med grabbarna som försökte städa upp röran. När han äntligen kom hem, runt fyra på morgonen, såg han helt förstörd ut. Hans ögon var rödsprängda, och han slängde sig ner på soffan med en tung suck. Det var tyst mellan dem i flera minuter, bara ljudet från en ensam bil på gatan utanför fyllde rummet.

"Samir kommer att bli okej" sa Isak till slut, men Aylan hörde osäkerhet i hans röst. "Okej?" sprack Aylans röst. "Han kanske inte överlever. Du vet det." sa Aylan som inte kunde hålla tillbaka längre. Allt som byggts upp inuti honom, rädslan, ilskan och skulden välldes fram. "Vi kan inte bara fortsätta låtsas som om ingenting har hänt, Isak. Det här spelet...håller på att krossa oss."

Isak såg på honom, länge. Hans blick var inte längre den där hårda, oberörda fasaden han hade haft tidigare. Den var trött och sorglig. "Det är för sent för att vända om nu, Aylan" sa han tyst. "Vi är för djupt inne i det här. Om Samir pratar...då är det kört för oss alla." Aylans kropp började skaka, först knappt märkbart, men snart intensivt, som om han förlorade kontrollen över sig själv. Hans händer, som han försökte hålla stilla i knäet, darrade okontrollerat. Det var som om hela hans kropp sveptes in i en iskall våg, som om han långsamt höll på att drunkna i ett fruset hav. Varje andetag kändes tungt, som om lungorna fylldes med vatten istället för luft. Han hade alltid trott att det finns utväg, att det bara var en fråga om att göra rätt val. Men Isak var fast, och Aylan var rädd att han själv var på väg att bli fast också. Fast i ett spel som han inte längre visste hur han skulle överleva utan att bryta reglerna.

De följande dagarna blev till veckor och Samir låg fortfarande hemma, halvt medvetslös, medan Isak och grabbarna försökte hålla ordning på sina nerver. Ingen vågade prata om vad som hade hänt men rykten började spridas i orten. Alla visste att något hade gått hemskt den kvällen men ingen visste exakt vad. Det som om mörkret från den natten hängde över dem som ett tungt täcke och varje gång någon försökte dra undan det, föll ett nytt lager av tystnad över dem.

Aylan började dra sig undan. Han hängde inte med på de sena kvällarna längre, inte på de planerade festandet, och absolut inte på de där små "jobben" som Isak och grabbarna utförde.

Istället spenderade Aylan mer tid med Leyla, den enda person som verkade förstå honom utan att döma. Hon var smart, driven och hade försökt hålla sig borta från allt drama i orten. En dag när de satt i hennes kök och drack te, bröt Aylan tystnaden och berättade om allt som hade hänt och frågade om råd på vad han skulle göra. "Det finns alltid ett var, Aylan. Men det här valet kan vara svårt och ibland gör det ont. Om du vill ut ur det här, måste du göra något nu."

På kvällen, kom Isak med ett nytt förslag. Han hade hört att Samir höll på att bli bättre, men han kunde fortfarande inte prata. "Vi måste fixa det här, en gång för alla" sa Isak och såg Aylan rakt i ögonen. "Inga fler chanser. Vi gör det snabbt och det är över." Aylan visste vad Isak menade och plötsligt stod han inför det största valet i sitt liv. Om han gick med på det här skulle det inte finnas återvändo. Men om han sa nej, skulle bandet brytas för alltid.

Aylan satt i sitt rum och stirrade på telefonen medan Laylas ord ekade i hans huvud, "Det finns alltid ett val". Hans händer skakade fortfarande, och hjärtat bultade i hans bröst som en hammare mot metall. Aylan hade försökt blunda, försökt övertyga sig själv om att det inte fanns någon väg ut, men i det ögonblicket visste han att han inte kunde leva i tystanden längre och låta sin bror bli en mördare. Hellre vara en tjallare i andras ögon och förlora gängets tillit än att se sin bror bli en mördare. Det var inte bara Samirs liv som var i fara utan även hela gängets liv. Isak, grabbarna, alla de som var

inblandade...regler som att skydda varandra, hålla tyst, och vara lojal var inte så svåra men priset var högt. För högt för att Aylan kunde leva med det och se sin bror fortsätta drunkna i kriminaliteten.

Telefonen ringde. Varje signal skar genom tystanden i rummet, som om de slet honom närmare och närmare ett beslut som inte längre gick att backa från. Och sedan, på den tredje signalen svarade en röst. Det var polisen och Aylan berättade om hela situationen. Polisen skulle komma, ställa frågor och deras lilla värld skulle rivas i bitar. På vägen mot torget, såg han Isak stå där, lutad mot en vägg, med cigaretten hängande mellan fingrarna. Aylan kände en våg av ångest rusa genom hela kroppen men ögonblicket var oundvikligt. Det märktes från Isaks blick mot honom, att han hade fått reda på det Aylan gjorde. Aylan stannade framför honom, kände hur luften blev försiktigt tungt mellan dem. Isak släppte cigaretten till marken, trampade på den med foten och utan att säga ett enda ord vände han sig om och gick. Det var inget hot, ingen explosion av ilska. Bara en tystnad som skar djupare än vad några ord kunde göra.

Aylan stod kvar, ensam på gatan och såg sin bror försvinna in i morgondimman. Spelet var över. Och nu fanns bara priset kvar att betala....